

Γιατί ἀπ' τὸν αἰθέρα του τὰ πλούτη του μοιράζει,
Χωρὶς ποτὲ νὰ σταματᾷ τὸ σπλαγχνικὸ του χέρι.

Τ' ἄκουσ' ὁ γέρος κ' ἔβγαλε σκυρτὰ τὴν κεφαλὴ του,
Καὶ στὴν Ξανθοῦλα τὴ μικρὴ χαρίζει τὴ φωνή του·



Κοράσιον προσπαθεῖν νὰ συλλάβῃ τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς.

«Παιδί μου» λέγει «ἡ βροχὴ, π' ὁ Πλάτης μᾶς χαρίζει, | «Ἄς τὸν λατρεύομαι λοιπὸν, αὐτὸς γὰρ μᾶς φροντίζει,
«Εἴν' ἡ ζωὴ μας, τὸ ψωμί, ἡ δρόσος τῆς ψυχῆς μας, | «Καὶ ὁ Υἱὸς του γιὰτ' αὐτὸ μαρτύρησε στὴ γῆ μας,»